

Barnen är värda all ömhet

Barnet som inte förstår vad det är med om. Barnet kan inte på egen hand sätta ord på sina känslor och förstå vad det är som pågår. Barnet begriper inte att det befinner sig i ett supertrauma och det akut behöver hjälp. Barnet försöker låtsas som allt är OK, springer omkring och ska stötta och hjälpa andra barn i ett euforiskt rus. Vuxen är både blind, döv och okunnig och har nog upp med sin oro och ångest. Pappa har begått självmord och det brinner lite i knutarna för det allvarligt traumatiserade barnet som redan har kommit på det lysande knepet att helt enkelt bara stänga av de smärtsamma känslorna. Förtränga, kapsla in och på med locket. Just så. Perfekt. Underbart. På med masken som

de vuxna vill se. Att ge de vuxna exakt det som de vill ha. Tio år senare så slår det psykotiska sammanbrottet till som en rysk robotattack i Ukraina. Ingen fattar någonting. Fasansfullt.

Barnets mamma måste också ha varit psykiskt sjuk och gravt dysfunktionell. Aldrig någonsin skickades orosanmälan för barnet under de där tio åren. Mammans perfekta fasad var alldeles för övertygande. Livets extrema skräck och surrealistim i kombination när det är som värst. Det riktigt hårda och grymma livet för barnet som inte fick någon hjälp förrän det hade varit schizofrent psykotisk i 11 månader. Varför stänger folk av sin kärlek och empati? Varför blundar de och håller för öronen? Världen är sjuk och vad är botemedlet? Barnen har aldrig förtjänat sina helveten. Barnen är alltid oskyldiga. Barnen är värda all ömhet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten